

ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕР

Последната вечер - прием, превъзходен коктейл, музика, смехове, тичащи и танцуващи деца, разговарящи възрастни... беше последното

Боряна Григорова

организирано събитие преди всичките ни гости да се разпилеят по света. Направихме го в красивата, реставрирана Зала на императрицата във фондацията Йожен Наполеон. Там, където преди време, за две години, беше най-удобният за училището ни дом.

В тази последна вечер се осъществи още една смела и немечтана мечта - Стара Загора и Ню-Йорк танцуваха рок в Париж под строгия поглед на император Наполеон III и императрица Йожени.

Това училище сбъдва мечти!

СЛЕД ПРАЗНИКА

... само ще кажа, че ми се искаше още и още да гледам, да слушам тия магьосници на сцена или въщи.

Да, въщи, след пристигането си у нас първата вечер Катя и Надя (моите две загорчета) проведоха импровизиран кръжок по народни танци под съпровода на учителката си на гъдулка Красимира (която припяваше, а не свиреше), а в хола ни се заизвиваха кръшни тракийски хора. Двете момичета, изморени сигурно от 5-6 часовия автобусен пъг, дори не изчакаха втора покана от Чавдар, а скочиха и поведоха хорото пред възхитения поглед на мъжа ми, който потропваше в ритъма на танца. Друга моя гостенка, пристигнала от София за събитието, след началното хорце, моментално захвърли официалния ток и заигра от душа и сърце. Двете загорчета изтриха умората от ранния полет на гостенката ми, от следобедния спектакъл на сина ми, от моя натоварен лекционен ден, съпругът ми беше като закован на стола, несмеещ да помръдне, за да не развали магията, която се извиваше пред очите му. Да, тези две загорчета и тяхната ръководителка в този момент бяха истински, очите им искряха от удоволствие сякаш играеха не пред ДВАМА зрители в една къща, а пред 2002 души в престижна зала. Танцът, тракийските ритми струяха от неизчерпаемия извор на душите им и техните усмивки, неизменни, запазена марка на „Загорче“, както ми каза Красимира, бяха толкова неподправени!!! (Тази усмивка видях на другия ден у децата, дори и след дъжда, окъпал ги на корабчето, с мокри крака, но широко усмихнати и буйно аплодиращи „Гергана“.

Надето Урумова и Катерина Колева, моите момичета, премръзнали, но пак с усмивка, ми отговориха: „Няма нищо, няма нищо, те ни изсъгнаха, маратонките!“).

Венелине, най-великият учител, най-умелият педагог! Как го правиш, приятелю, това чудо с тези деца, как ги сплотяваш в този неповторим екип, как дисциплинираш и градиш? Същия въпрос ти бях поставила и преди 16 години. И тогава, и сега видях обич в очите ти, видях голяма загриженост да не би децата да са уморени, нека да си легнат по-рано. Заради тази твоя загриженост напуснах още в 20,30 ч отрупаната с деликатеси и питиета маса на приема (ex, Лили, Лили, и този чаровен твой съпруг, да го разцелуваш за предаността му към училищните ни дела).

Признавам, че с мъка се откъснах от дружеските топли приказки, но Венелин Кръстев и мен дисциплинира само и единствено с неговия загрижен поглед децата да си легнат навреме, че на другия ден ги чакаше 9-часов път и едночасов концерт в Базел.

Боже, колко ми беше пълно с радост, колко ми беше уютно в моя дом, превърнал се в сцена, събрала неочаквано хора! Камелия, нашата Камелия, беше казала, че целта ѝ е да събира хора. Точно това стана у нас, после в посолството със сладкопийните Герганови гласчета, с обещаващите световна слава пианисти Лора Ал-Ахмад, Георги Леков и Магда Душкина, прилетели отвъд океана, после в училище, на крълата маса, на концерта с незабравимото изгълнение от Ст. Стратиев на Leonard Prain, Sophie Accard и Чавдар Пенчев, както и с възшебния глас на Ваня Бонева, с пианото на Весела Пеловска, с виртуозните оркестранти от Курбевова, сред които бяха нашите бивши ученици вече студенти Боян и Амори. Благодаря, Камелия, благодаря, Лили, за неизчерпаемата ви трудоспособност и ентусиазъм, независимо от десетките трудности и малки и по-големи проблеми! Благодаря за това, че знаете, можете, правите...! Благодаря на Боряна с нейния магнетичен Мак и графичните ѝ възшебства, благодаря скъпи

Compagnie C'est-pas-du-jeu Sophie Accard, Léonard Prain, Tchavdar Penchev

управителки Елена Желязкова, Марина Иванова, Албена Лафарж, Даниела Петкова, скъпи родители от Родителския съвет за видимото и невидимо, което правите от много години постоянно за нашето дело, благодаря и за всеотдайността на нашата Валентина Вълчева и нейната прекрасна внучка за открития урок, въпреки трудните условия, благодаря на Милена Соколова-Леклер, посветила цял ден на загорчетата, за да им покаже известните и неизвестните хубости на Париж, благодаря на нашите бивши ученички вече студентки Ирена Иванова и Камелия Гичева, бдящи край работната Кръгла маса, за които това беше поредната им „гълтка България“, благодаря на Томи Мартинов от 10 клас, дежурен на билетите в залата, на Боян Трибулен и Амори Трибулен за всичко, което от години правят за любимото си училище, благодаря за всички останали воини, (простете ме, ако съм пропуснала някого, но колкото повече пиша, спомняйки си преживяното, толкова възлението ми блокира мисленето), известни и неизвестни, трудили се, за да имаме тези наслади въщи, в училище, в зала Корто... Поклон на всинца ви, ама истински!

Ваша Румяна

Румяна Шибилева

Langue bulgare

Langue d'Europe

УЧИЛИЩЕ „КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ ДЕТСКА ГРАДИНА „ЗАЙЧЕНЦЕТО БЯЛО“ I-ВА БЪЛГАРСКА ГИМНАЗИЯ

ПАРИЖ

ЮБИЛЕЯТ

Малко въведение е необходимо, за да се сложи рамка на случилото се. Училището ни „Кирил и Методий“ навърши 10 години на 11 ноември.

Беше нормално човекът, който го създаде като една смела и красива мечта, да измечтае и отпразнуването на годишнината. И Камелия я измечта... с широка ръка, със замах и... без средства, но с толкова много енергия и лъчение, че бях участник в едно от най-невероятните неща, до които ми се е случвало да се докосна.

Пъзелът се нареди полека през трите празнични дни. Много неща се случиха, много жестове се направиха.

Програмата беше наситена и разнообразна. Имаше застъпващи се събития. Дори желеещите да видят всичко нямаше как да го постигнат. Затова разчитахме едни на други да си разкажем, да си споделим.

С този извънреден брой ще се опитаме да разкажем всичко и на вас.

Боряна Григорова, секретар

ПРИЗНАНИЕ

Главният секретар на МОН, господин Красимир Вълчев, поднесе подаръци за десетгодишнината, сред които официален плакет на Министерството като символична награда за устойчивите усилия и резултати на училището.

ДЕН ПЪРВИ. ГЕРГАНА

А в това време...
далеч от шумната и празна суета...
аз плаках...
защото това, което получих
тази вечер
беше повече,
отколкото човек е подготвен
да получи...
дори от хора, които познава...

Български детски хор и училище „Гергана“ от Ню-Йорк са едни от гостите за 10-годишнината ни. Дойдоха, за да ни поздравят и да ни представят мюзикъла си „Как без музика?“, който е адаптация за детски хор по мюзикъла The Sound of Music в превод на български. Представлението се състоя в салоните на българското посолство. Истински бродейски мюзикъл, изпълнен от деца и на български. С толкова много професионализъм, финес, хумор, усет и звезди в очите на всички. С толкова много любов!

Тези деца прелетяха от другия континент с всички професионалисти, които имат участие във връзката и обича им към България, с диригента си, с родителите си, изцяло на свои разноски, за да ни доставят удоволствие. Имаше такова раздаване, което задава в съзвучие от благодарност и от възхищение, че се случват и такива чудеса. Едни абсолютно уникални два часа с това, което виждах и чувах и с това, което се изрисува в мислите ми. Безкрайно благодаря! Донесохте ми щастие и вяра.

Макар и така лично написано, ви благодаря от все сърце и от името на училище „Кирил и Методий“.

Боряна Григорова

ДЕН ВТОРИ. РАБОТНА ЧАСТ

Малко и за другата, сериозната и работна страна на празненствата.

На 11 ноември - кръгла маса по проблемите на обучението по български език в чужда езикова среда, за адаптираните програми, за финансирането му... все наболели и важни теми. Предвидена да започне в 9,30, поради независещи от нас обстоятелства, тя започна в 11 часа. Малко намигване - това беше частъ, в който преди точно 10 години училището започна първите си часове.

Освен нас на крълата маса присъстваха:

- представители на МОН
- председателят на АБУЧ
- Българско училище „Св.св.Кирил и Методий“, Виена
- Български детски хор и училище „Гергана“, Ню-Йорк
- Българско училище за роден език, Будапеща
- Българско училище „Иван Вазов“, Париж
- Българско училище „Иван Вазов“, Лион
- СУ - Департамент за информация и усъвършенстване на учители
- Университет за деца, София
- Райна Манджукова - бивш председател на Агенцията за българите в чужбина, автор и водещ на предаването „Облаче ле бяло“.

Боряна Григорова

неделя, 11 декември 2016, от 16 часа, в българското посолство - 1, avenue Rapp - Paris 7

Коледен концерт на децата ни

ДЕН ВТОРИ. В УЧИЛИЩЕ

Капка по капка – вир, бисерче до бисерче – огърлица

От 9-ти ноември вечерта до 13-ти ноември сутринта на гости във френската столица беше ансамбъл Загорче. Те гостуваха на семейства на деца от училище „Кирил и Методий“ и участваха в гала концерта по случай десетгодишнината на училището. Програмата им беше повече от наситена за тези няколко дни. Аз бих искала да ви разкажа малко за петъчния ден. В петък, училищен ден по изключение, ние ги очаквахме сутринта. Ансамбъл Зора се присъедини към нас. Кръжокът за народни танци бе очакван с особен интерес. Имаше и деца, които не са наши ученици, които искаха да участват. Лека полеха се пренесоха инструментите, Загорчета и ученици се събраха в салона на училището. В този ден и по това време имаше и други кръжоци, но сякаш този беше единствен! Нямахме място за всички ученици, направихме групи. Нямахме място за всички родители, направихме жест към някои от тях. В един миг всички се събрахме там и май нямаше сила, които да ни извади от този гимнастически салон станал работилница по фолклор за една сутрин.

Малко за Загорче. Освен, че идва от Стара Загора, участниците, най-малките са по на 8-9 години, пеят, свирят и танцуват. Имам предвид, едни и същи и пеят, и танцуват, и свирят! В няколко редици, Загорчета, смесени с деца от хор и училище Гергана и ансамбъл Зора, заедно с ученици от нашето училище показваха хора. Научихме, че има хора, които са свързани с размиване на бележник с шестници. Научихме, че Елено моме е много лесно хоро, стига да знаеш как да броиш, показваха и как да се хванем за ръце, като на истинско хоро. И понеже само да се играе хоро било „фасулско“ добави се и „Боряно, Борянке“. С две думи трите часа минаха като миг. Трябва да призная, че не умея да танцувам нито едно хоро. Всяка година учиме по едно-две в училище и ги забравя за нула време. Обожавам да ги гледам, но не ми идва да играя. В този ден, просто не успях да изляза от салона, нито да откъсна очи за миг от тези млади хора. Да, те танцуват прекрасно, но не

е това, което приковава погледа. Удоволствието от това, което правят струи от тях. Усмивките и грейналите им лица ни карат да се усмихваме и ние. Те танцуват, защото те самите са музика и танц. По едно време забелязах, че две от момчетата си общуват от разстояние, някакви знаци. Десет секунди след това се събраха един до друг. Нормално, може да се сетили нещо много важно да си кажат. Хванати за рамо, с протегнати ръце. Докато обхожда с поглед редиците се оказа, че са вече тримка заедно и малко след това – четирима. Музиката ставаше все по-бърза. Просто в един момент тези момчета оставиха хорото и затанцуваха сами в средата. Никои не ги накара, никои не можеше да откъсне поглед от удоволствието им да танцуват, да танцуват заедно, да танцуват сякаш са сами и сякаш на този свят съществува само тази музика и те четиримата.

Гледах ги и се чудех какво ли ще е да ги видя и на сцена. В носии, с накити, гримирани. Прекрасни хореографии, пренасят ни на мегдана, такъв какъвто всеки си го представя. Със същото неподправено, искрено удоволствие да танцуват, със същите огрени от вътрешен огън лица и пламнал поглед. С публика изправена на крака. Видях ги още същата вечер. Незабравими са. Сега дни след този петък все още се колебая между Загорчета на сцена и Загорчета в салона. Всъщност не е точно колебание. Но как да си призная, че ги предпочитам във варианта интимно в салона? Защото те ни направиха част от тях, показаха ни самите себе си, споделиха с нас, без думи, какво е да танцуваш и танцът да е твоята вселена в този миг. Казват, че щастието е сбор от малки моменти и щастия. Всяко хоро, всеки миг в тази петъчна сутрин бяха едно такова щастие за мен. Стана дълга огърлица от такива щастия. Тя още ме обгръща и ме носи. Пазя си я свидно, но я споделям и с вас. За всички, които нямате тази чест и дар от съдбата да ги видите от близо, имайте този шанс в залата Корто. Ако сте пропуснали и него, търсете следващите им изяви и отидете. Няма да е както да тропнете хоро между тях, но гарантирам, че няма за съжаляване и ще събирате перли- бисерчета – малки щастия с шепи!

Даниела Петкова

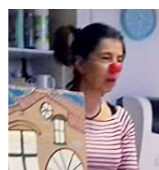
ОТЗИВИ

Заедно с учениците от училище Кирил и Методий и ансамбъл Загорче, беше огромно удоволствие да танцуваме с вас! Благодарим Ви, че поддържате живи българските традиции и сте посланици на българския фолклор у нас и по света!

Ансамбъл Зора

ЗА МАЛКИТЕ

Интересният театър на г-жа Габриела Хаджикостова (актриса и преподавател от българското училище в Будапеща) ни запозна с история, в която Доброто победи и постави началото на едно красиво приятелство. Зайчетата ни се опитваха да я погълнат от възление. Наложих се Габриела да изиграе пиесата три пъти. Някои от първолаците се промушиха да го гледат втори път с големите (3 и 4 клас!)... и подказваха... „помагаха“ на доброто да победи... горди, че знаят! Благодарим Ви, г-жо Хаджикостова за този прекрасен подарък за рождения ни ден!

ВЕЧЕРИТЕ

Имаше и гостувания, по-непринудени и оставени да се нагласят почти сами. Новите ни приятели от Америка ни събраха при тях. Колко беше хубаво няма как да ви разкажем. Но можем да ви покажем тениските, които ни подариха. Отпечатаната на тях рисунка е направена от децата им, докато са се възлунвали и подготвяли за пътуването. Начинът да разберете кой им е бил на гости е да попитате: „имаш ли нещо, което можеш да облечеш, за спомен от Герганчетата?“ Останалото е в сърцата...

ДЕН ВТОРИ. С ДЪХ НА БЪЛГАРИЯ

Детски хор от „Кирил и Методий“

Клоу Русев и Весела Пеловска

Оркестърът на Курбевоа

Весела Пеловска и Ваня Бонева

ДЕН ТРЕТИ. ПОКЛОНЕНИЕ

Какво е чувството да слушаш любовните слова между Мина и Яворов точно над гроба ѝ в Париж? Какво е усещането да гледаш красиви млади хора, във възрастта на любовта, от българското училище „Кирил и Методий“ в Париж, заобиколили гроба на Мина, да изпълняват вдъхновено, галовно и искрено стиховете на Яворов, посветени на любовната му муза?

Това е галене на сетивата с най-прелестната и нежна ласка! Това е потапяне на душата в една силна, чиста, платоническа любов! Това са съзвиз в очите и заседнала буца в гърлото!

„Загорче“ с Ива Делева и Мила Несторова

Детски хор „Гергана“, Ню-Йорк

Елиза и Естел Персио с Весела Пеловска

Оркестърът на Курбевоа и Джина ДиДонато, Ню-Йорк

Това са съпричастност и любовен копнеж! Всички го почувствахме. В днешния следобед над гроба на Яворовата Мина природата също обливаше със съзвизите си цветята, оставени от нас - гостите от българските училища в Ню-Йорк, Лион, Будапеща и Виена, преподавателите,

Здравейте!

От името на посланик Чолаков Ви благодарим за организацията и за незабравимите моменти по време на юбилейния концерт на училището в зала Корто. Посланик Чолаков благодари за хубавата вечер, прекарана във вдъхновен устрем и ентузиазъм. Аз също благодаря за възможността да присъствам на празничната програма на училището на 10 ноември и да съприживея заедно с Вас моментите на радост, успех и съпричастност. Още веднъж - честит десети рожден ден на училището. Пожелавам, от името на посланик Чолаков и от мое име, много успехи, професионално удовлетворение и още десетки поколения деца, говорещи и пишещи и на български език.

Деметра Дулева,
Посолство на Р. България в Париж

Исках представянето ни навсякъде да подхрани самочувствието на хората, които ни срещат, да подкрепи връзката им с корените. Да им дава сили и надежда. Дано да сме се справили.

Венелин Кръстев,
ръководител на Загорче

Довиждане, мои нови приятели Красимира Манчева, Надя Урумова, Катерина Колева от „Загорче“!!! Лек път до края на европейското ви турне, истински „посланици“ сте на сладкопийните тракийски гласове, кръшните ни танци и музиката от нашия край! Бъдете здрави и до нови срещи било в Париж, било в любимата Стара Загора, а може би някъде другаде по широкия свят.

Румяна Шибилева

родителите и учениците от горния курс на българското училище „Кирил и Методий“. Огромно благодаря на гостя Румяна Шибилева - Ронжие - преподавателка по български език и литература в българското училище „Кирил и Методий“ в Париж! По нейна идея, ръководство и сценарий вече дълги години се създадена традицията по този прекрасен начин да се изразява почитта към великия Яворов и неговата Мина! Огромно благодаря и на тези прекрасни младежи и девойки, за душевния дар, който ни поднесе с изгълненията си този следобед! Ще остане паметен!

Цветелина Панайотова